

Mikael Strömberg och CG Wentzel är bäst när de driver med tafatt vuxenhet. Teater Taimine & Pressbild

Taimines pinsamma vuxna roar trots att tonårsvärlden förändrats

Mikael Strömberg och CG Wentzel lyckas fortfarande locka tonårspubliken till skratt.

Otto Ekman
otto.ekman@hbl.fi

Ett decennium efter uppremiären har Teater Taimines *True love sucks* uppdaterats med en touch av metateater och en cybermodernistisk 2.0-ändelse.

CG Wentzel och Mikael Strömberg klarar fortfarande av att locka fram överraskat förtjusta gapskratt ur tonårspubliken en höstglämlig tisdagsmorgon och Tove Appelgrens skarpsynta empati känns förtroendeingivande utan att vara mästrande. Helheten lider dock av en viss obalans.

Vejp och sociala medier

Det är mycket som ska behandlas under dryga 40 minuter. Klassiska hotbilder som tobak, porr och sprit har fått sällskap av vejpande och skammande på sociala medier i den samtida tonåringens värld.

Ibland känns det som arbetsgruppen, sina tappra försök till trots, inte riktigt lyckats hänga med hundra procent i samtidens stormande sociokulturella utveckling, men Wentzel och Strömberg kompenserar med själ och hjärta. De spelar med tillräckligt mycket inlevelse för att vinna över de i början konfunderade åskådarna.

Spelar på pinsamhet

Som bäst är de då de med flit spelar på sin tafatta, pinsamma och "cringe" vuxenhet, odlar känslan av obekvämheter och överpedagogisk stelhet. De drar den till sin spets för att plötsligt kasta fram en räddande fräck punchline som lyckas chocka de blaserade kidsen och leder till en glädjefylld skrattkatharsis som fyller salen.

Duon dumpar tidigt sina gamla karaktärer, de karikerade tonårstjejerna Lexie och Nicole, på ett lite publikfriande sätt men dessa återkommer ändå titt som tätt. Wentzel och Strömberg tvingas i själva verket att bolla fyra olika karaktärer och två parallella handlingsspår mellan sig.

Särskilt i början leder detta till att föreställningen känns lite överbelamrad och stressig, även om intrycket kanske inte är lika påtagligt för ett ungt sinne, hyperstimulerat av TikTok och datorspel.

Känsligt och humoristiskt

Höjdpunkten infaller mot mitten när de två skådespelarna kommit upp i varv och lyckats etablera ett slags förtroende med sina åskådare. Behandlingen av uppväxt- och föräldratrauman känns samtidigt humoristisk och känsligt genuin.

Den avslutande delen handlar om sex och porr. Den lider kanske av att en viss utmattning redan hunnit infinna sig under den fullbelamrade första halvan.

Arbetsgruppens egen vilja att föra fram ett budskap som de själva tydligt upplever som viktigt står i en tydlig konflikt med deras ängslighet för att verka predikande och mästrande.

Dialogen som uppstår fungerar säkert fint som upplägg för nödvändiga fostrande diskussioner i sexualundervisningen men som scenkonst betraktad känns den aningen krystad. Mot slutet känns det som om föreställningen upprepade sig, och skådespelarna dansade som katten kring het gröt på ett lite frustrerande sätt.

Det slutgiltiga budskapet, som betonar vikten av kommunikation och dialog, och att tillåta sig själv att vara sårbar och misslyckas, är åtminstone lätt att hålla med om.